

[Ninn-Hansen.]

kraft snarest. Vi har desuden, og det takker jeg for, hos den højtærede statsminister mødt megen forståelse med hensyn til vort ønske om, at loven af folketinget tages op til revision om 5 år. I dette ønske ligger der — det vil jeg gerne pointere overfor den højtærede statsminister — ikke nogen formodning om, at statsministeren, hvis store interesse for Grønland vi kender, og Grønlandsdepartementet skulle undlade at følge lovens virkninger, men vi har ment, at folketinget selv, da loven, som det anerkendes fra alle sider, er et eksperiment og må være det, må begrænse lovens gyldighed til denne periode og på grundlag af de erfaringer, der indhøstes, foretage en revision. Det er muligt, vi til den tid, når loven tages op til revision, må lade andre principper end de her nævnte være grundlæggende, men jeg håber og ventter, at denne lov, som den nu er udarbejdet, kan anvendes ved bedømmelsen af de forhåbentlig få kriminelle handlinger, der vil blive begået i Grønland i den kommende tid.

Jeg kan således på mit partis vegne anbefale at stemme for det foreliggende lovforslag.

Aksel Larsen: Vi er, som det også fremgik af de bemærkninger, der blev fremsat af udvalgets ærede ordfører, noget betænkelige ved denne lovgivning og ved en del af dens enkelte bestemmelser. Jeg sagde allerede ved første behandling, at således som lovforslaget er udformet, står og falder faktisk alt med, hvilke personer der bliver dommere i Grønland, idet de får et meget vidt spillerum. Jeg vil gentage det her og har lyst til at spørge, om man i udvalget har ofret dette nogen tanke, om man har beskæftiget sig med, hvorledes man, måske ikke lige med det samme, jeg skal være meget beskeden, men indenfor en overskuelig fremtid, får skabt nogenlunde sikkerhed for, at det er egnede personer, der kommer til at varetage dommerhvervet i Grønland i henhold til denne lov. Jeg ville finde det heldigst, om det blev grønlændere, men det danske kolonistyre har mange forsyndelser på sin kappe overfor Grønland og grønlænderne, og en af de alvorligste er vel nok, at man næsten systematisk har undladt at uddanne grønlændere, jeg vil ikke sige

på lige fod med danskere, men i hvert fald give dem en nogenlunde uddannelse, så de var egnede til at deltage i administrationen af deres eget land og folkesamfund. Har man overvejet dette i udvalget, eller har man i statsministeriet eller dertil egnede myndigheder overvejet, hvad man kan og bør gøre for snarest muligt at inddrage grønlænderne direkte i administrationen af denne kriminallov. Da det vil have betydning, om den eller de dommere, der bliver tale om, og hvis mening bliver så afgørende, har det bedst mulige kendskab til det grønlandske folkesamfund og til grønlændernes mentalitet, vil jeg tro, at det, selvom man ikke derved vil kunne skabe nogen matematisk sikkerhed, ville være at foretrække, at det blev grønlænderne, der blev dommere. Jeg ved meget vel, at således som det hele ligger, kan det ikke lade sig gøre i dag, men jeg henstiller altså til overvejelse, om man ikke, når man nu vil gennemføre en sådan kriminallov, burde tage fat på systematisk at uddanne også nogle enkelte grønlandske jurister.

Ændringsforslag nr. 6, som siger, at loven skal optages til revision i folketingsåret 1959—60, må være affødt af, at man selvfølgelig har visse betænkeligheder, og at man i hvert fald vil sikre sig, at man efter en meget kort årrække kommer til igen at kigge på sagerne. Det er også udmærket, men vi har jo visse erfaringer med hensyn til revisionsbestemmelser i love, vedtaget af det danske folketing. I de allerfleste tilfælde kommer den pågældende minister, når det tidspunkt nærmer sig, da der skal forelægges revisionsforslag, og forelægger forslag om, at revisionen udskydes 1, 2, 5 eller 10 år. Jeg vil ikke påstå, at det vil gå således her, men vi må se den mulighed i øjnene, at det kan komme til at gå sådan. Det behøver heller ikke at være nogen katastrofe, men jeg synes, at man skulle ændre den følgende del af det foreslåede nye stykke til § 121 således, at senest i 1959—60 skal der under alle omstændigheder gives folketinget en på regelmæssig undersøgelse grundet beretning om, hvordan loven har virket i den forløbne periode. Så kommer vi ikke i den situation, at folketinget, hvis statsministeriet, eller hvilket ministerium der til den tid måtte have med sagerne at gøre, til den tid finder,